

Rapport

Datum: 16 februari 2005
Rapportnummer: 2005/041

Klacht

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop de gemeente Castricum en de wethouder van Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting/Structuur- en Bestemmingsplannen van de gemeente Castricum zich ten aanzien van hem hebben gedragen in verband met een aan zijn moeder gerichte aanschrijving onder oplegging van een dwangsom betreffende de illegale bewoning van haar woning en in verband met de behandeling van het tegen deze aanschrijving ingediende bezwaarschrift.

In het bijzonder klaagt verzoeker er over dat:

a. nadat in december 2001 een eerste conceptaanschrijving was ontvangen de gemeente een op 8 februari 2002 gedane toezegging dat binnen twee weken zou worden gereageerd op de door verzoeker gemaakte samenvatting van het gesprek dat op 8 februari 2002 had plaatsgevonden, niet is nagekomen en niet eerder dan in juni 2002 een tweede conceptaanschrijving is ontvangen hetgeen tot gevolg heeft gehad dat de moeder van verzoeker al die tijd in emotionele spanning heeft gezeten;

b. het door verzoeker op 20 juni 2002 schriftelijk bij de gemeente ingediende verzoek tot uitstel voor het indienen van zienswijzen maar ten dele is gehonoreerd; verzoeker had vijf weken uitstel gevraagd en heeft slechts twee weken uitstel gekregen;

c. de wethouder tijdens de hoorzitting op 30 september 2002, welke plaatsvond na ontvangst van het bezwaarschrift, aan verzoeker heeft gevraagd of hij kon bewijzen dat hij op een bepaald vlak heeft doorgeleerd;

d. het bezwaarschrift, ondanks de aan verzoeker in een brief van het college van burgemeester en wethouders van 28 oktober 2002 gedane mededeling daarover, niet in de vergadering van het college van burgemeester en wethouders van 5 november 2002 is behandeld en verzoeker daarover geen bericht heeft ontvangen;

e. de wethouder op 7 november 2002 ter zake van het niet behandelen van het bezwaarschrift op 5 november 2002 telefonisch aan verzoeker heeft meegedeeld dat 'een weekje langer wachten toch geen ramp is' waarbij hij volgens verzoeker op onacceptabele wijze heeft miskend welke spanning de aanschrijving van de gemeente bij de moeder van verzoeker teweeg heeft gebracht.

2. Verder klaagt verzoeker over de wijze waarop het college van burgemeester en wethouders van Castricum de door verzoeker op 7 oktober en 10 november 2002 bij de gemeente ingediende klachten over de handelwijze van de gemeente, de wethouder en het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Castricum heeft behandeld.

In het bijzonder klaagt verzoeker er in dit verband over dat:

- a. het college van burgemeester en wethouders met de brief van 7 april 2003 in reactie op de klacht inhoudelijk onvoldoende gemotiveerd en slordig reageert door niet in te gaan op de in de brief van 7 oktober 2002 onder de kop "formele klacht" geformuleerde klachten;
- b. de antwoordbrief van het college van burgemeester en wethouders van 7 april 2003 is gericht aan R. C. terwijl dit moet zijn Chr. R. C.;
- c. de in de reactie van 7 april 2003 op de klacht aangegeven reden voor het handelen van de wethouder tijdens de hoorzitting, namelijk het feit dat hij zich overvallen voelde door het groot aantal mensen dat onaangekondigd meegekomen was om steun te betuigen aan de moeder van verzoeker, een onvoldoende justificatie is voor het optreden;
- d. in de reactie van 7 april 2003 niet is ingegaan op de door verzoeker in zijn brief van 10 november 2002 genoemde klachten over de wethouder en het college van burgemeester en wethouders.

Beoordeling

Algemeen

1. Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Limmen, per 1 januari 2002 gefuseerd tot de gemeente Castricum, stuurde medio december 2001 een conceptaanschrijving inzake bestuursdwang aan mevrouw H., de moeder van verzoeker. Op 8 februari 2002 vond er een gesprek plaats met de verantwoordelijk wethouder van de, inmiddels gevormde, gemeente Castricum. Blijkens de door de gemeente gemaakte aantekeningen werd daarbij ingegaan op de bewoning, door mevrouw H., van het voormalig magazijn van een woonhuis.
  2. Op 9 februari 2002 bedankte mevrouw H. de wethouder schriftelijk voor het prettige gesprek. Zij bevestigde daarbij de gemaakte afspraken dat de wethouder de afhandeling van de zaak de hoogst mogelijke voorrang zou geven, haar schriftelijk zou informeren over het te nemen besluit en dat de volgende week een toezichthoudend ambtenaar langs zou komen om de zaak in ogenschouw te nemen. Mevrouw H. schreef tevens ervan uit te gaan dat de conceptaanschrijving zo spoedig mogelijk zou worden ingetrokken.
- Op 12 februari 2002 deelde het college mevrouw H. mee dat, in verband met prioriteitsstelling van handhavingzaken als gevolg van de fusie, begin april op de onderhavige kwestie zou worden teruggekomen.
3. Op 17 april 2002 rappelleerde mevrouw H. bij de wethouder over het uitblijven van een reactie en verzocht zo spoedig mogelijk te reageren, zodat deze - voor haar emotioneel beladen - zaak voor eens en voor altijd kon worden opgelost.

4. Op 4 mei 2002 wendde verzoeker zich tot de wethouder en schreef onder andere dat zijn moeder al sinds de ontvangst van de conceptaanschrijving bijzonder van slag was en het uitblijven van een reactie een en ander niet ten goede kwam.

In reactie deelde het college verzoeker op 7 mei 2002 mee er naar te streven het dossier medio mei te behandelen.

5. Bij brief van 7 juni 2002, verzonden op 10 juni 2002, deelde het college aan mevrouw H. mee voornemens te zijn haar een aanschrijving onder oplegging van dwangsom te doen toekomen, wegens het in strijd met de bestemming in gebruik nemen van een magazijn als woning. Zienswijzen konden binnen twee weken worden ingediend bij het college.

Omdat de eigenaresse van het pand waar het benoemde magazijn deel van uitmaakt eerder had aangegeven geen conceptaanschrijving van de gemeente Limmen te hebben ontvangen had het college van burgemeester en wethouders van Castricum besloten de procedure voor het indienen van zienswijzen opnieuw te volgen. Een afschrift van zowel de brief als conceptaanschrijving werd verstuurd aan mevrouw H., verzoeker, de adviseur van mevrouw H. en de eigenaresse van het pand.

6. Op 20 juni 2002 verzocht mevrouw H. het college, in verband met de vakantieperiode, de termijn voor het indienen van zienswijzen met vijf weken te verlengen, gerekend vanaf 24 juni 2002. Opgemerkt werd dat de onderhavige zaak ook voor het college niet urgent kon zijn, gelet op de verstreken termijn na de eerdere aanschrijving. Bij brief van 26 juni 2002 werd door het college de termijn met twee weken opgeschort.

7. Op 12 juli 2002 vond er, op verzoek van mevrouw H. en de eigenaresse van het pand, een gesprek plaats met de in juni 2002 nieuw aangetreden burgemeester. Bij dit gesprek waren ook de betrokken wethouder en twee ambtenaren aanwezig. Naar aanleiding van het verslag van dit gesprek schreef de eigenaresse van het pand onder andere dat was verzocht om een informeel gesprek met de burgemeester en zij het ongepast vond dat de betrokken wethouder aan het slot van het gesprek aangaf dat het een hoorzitting betrof. Ook achtte zij het onjuist dat tijdens het gesprek twee handhavingsambtenaren aanwezig waren, waardoor zij het gevoel had gekregen voor de inquisitie te staan. Indien zij dit van tevoren had geweten had zij zich laten vergezellen door een advocaat.

In reactie hierop deelde het college mee dat het gesprek had plaatsgevonden op verzoek van zowel mevrouw H. als de eigenaresse van het pand en reeds hierom niet het karakter van een hoorzitting had. Ook in het kader van de procedure kon er geen sprake zijn van een hoorzitting.

8. Op 15 augustus 2002 werd de definitieve aanschrijving verstuurd, waartegen een bezwaarschrift werd ingediend. Op 30 september 2002 vond de hoorzitting plaats, waarna de coördinator team Vergunning en Handhaving op 28 oktober 2002 de adviseur van

mevrouw H. namens het college schriftelijk meedeelde dat het bezwaarschrift in de collegevergadering van 5 november 2002 zou worden behandeld en partijen nog dezelfde week in kennis zouden worden gesteld van het besluit.

I. Ten aanzien van de gedragingen inzake de aanschrijving.

Bevindingen

1. Op 7 oktober 2002 diende verzoeker een klacht in bij de gemeente en schreef onder de kop 'Formele klacht' onder meer het volgende:

"De opstelling van de gemeente Castricum in het algemeen en de (betrokken wethouder; N.o.) in het bijzonder in de "zaak" tegen mijn moeder is beneden alle peil. Ik baseer mij hierbij op de volgende argumenten:

A. De gemeente presteert het om eerder gedane toezeggingen onacceptabel lang uit te stellen waardoor wij onze verdediging niet kunnen voorbereiden en mijn moeder al die tijd in emotionele spanning zit. Wanneer wij vervolgens om een alleszins redelijk uitstel vragen wordt dat verzoek maar ten dele gehonoreerd.

B. De gemeente kent geen onafhankelijk orgaan waar wij als burger terecht kunnen; wij hebben tot op heden steeds met wethouder (...) te maken gehad en zijn diens arrogante, kortzichtige, aanmatigende en stompzinnige acties en handelwijzen inmiddels méér dan zat.

C. De (wethouder; N.o.), meent mij te kunnen vragen of ik kan bewijzen dat ik op een bepaald vlak heb doorgeleerd. Het is dat ik door mijn lieve moeder (en vader) goed ben opgevoed en de door de (wethouder; N.o.) gestelde vragen (...) netjes heb beantwoord, maar een dergelijk gedrag van een ambtenaar c.q. wethouder is voor mij onacceptabel. Als dit gedrag bij de gemeente Castricum te doen gebruikelijk is dan zou ik mij als gemeente ernstig zorgen maken en als eerste dit soort "misstanden" aanpakken in plaats van het uitsturen van idiote aanschrijvingen (...) aan mijn moeder. Laat hier geen misverstand over bestaan: ik ben hier bijzonder kwaad over!

D. Helaas ben ik niet de enige die door het hierboven genoemde gedrag van de (wethouder; N.o.) wordt geraakt. Als dat zo zou zijn zou ik mijn schouders in medelijden optrekken. Nee, dat gedrag raakt mijn moeder rechtstreeks, zij wordt door de stupide en arrogante houding van de (wethouder; N.o.) rechtstreeks geraakt en zit inmiddels al bijna een jaar emotioneel in spanning. (...).

E. In onze bespreking van 8 februari 2002 heb ik al ondubbelzinnig en duidelijk aangegeven dat wie aan mijn moeder komt ook aan mij komt. Kennelijk is ook deze opmerking volledig aan de (wethouder; N.o.) voorbijgegaan, hetgeen mijn mening over

deze wethouder eens te meer bevestigt. Ook hier geldt dat ik bijzonder kwaad ben op de wijze waarop de (wethouder; N.o.) meent zich te kunnen opstellen. Volkomen onacceptabel.

Ik verzoek u *met klem* om bovenstaande klacht met de grootst mogelijke zorgvuldigheid te willen behandelen en mij van de uitkomst ervan gedetailleerd op de hoogte te stellen. Verder heb ik in bovenstaande geprobeerd mijn eigen emoties tot het minimum te beperken en excuseer ik mij reeds nu wanneer u van mening bent dat mij dit niet of onvoldoende mocht zijn gelukt."

2. Het klaagschrift werd mede ingediend naar aanleiding van hetgeen zich tijdens de hoorzitting over het ingediende bezwaarschrift had voorgedaan.

In zijn klaagschrift schreef verzoeker daaromtrent dat de wethouder het verzoek om de hoorzitting op de band te mogen op nemen zonder nadere motivering had afgewezen. Bovendien had de betrokken wethouder, nadat de door de wethouder gestelde vraag of verzoeker wellicht rechten had gestudeerd bevestigend was beantwoord, gevraagd of dit kon worden bewezen.

3. Bij brief van 10 november 2002 gaf verzoeker een aanvulling op zijn eerder ingediende klacht en schreef dat de gedane toezegging inzake de beslissing op het bezwaarschrift geen gestand was gedaan en de betrokken wethouder had opgemerkt dat de brief van 28 oktober 2002, waarin de toezegging was gedaan, niet door hem was ondertekend, zodat daar geen gevolg aan mocht worden verleend. Ook had de wethouder opgemerkt dat een weekje langer wachten toch geen ramp was, waarmee de wethouder - naar de mening van verzoeker - blijk gaf onvoldoende oog te hebben voor de spanning waarmee zijn moeder al bijna een jaar werd geconfronteerd.

4. Op 3 april 2003 besliste het college van burgemeester en wethouders op de klacht. In zijn beslissing schreef het college onder meer het volgende:

"Voordat de feitelijke hoorzitting van 30 september jl. begon voelde de (wethouder; N.o.) zich "overvallen" door het grote aantal mensen dat onaangekondigd meegekomen was om steun te betuigen aan mevrouw H. Het is niet gebruikelijk dat bezwaarden geluidsapparatuur meenemen en deze, al voorafgaande aan de zitting, op tafel zetten. Deze actie getuigt van een vooringenomen standpunt ten aanzien van de verslaglegging door de gemeente.

Ons is gebleken dat beide zaken invloed hebben gehad op het verdere verloop van de zitting en ook op de houding van de (wethouder; N.o.) tijdens de zitting. De laatste heeft aangegeven zelf allerminst gelukkig te zijn geweest met dit verloop. Naar zijn mening is het één het gevolg geweest van het ander. Hij betreurt het evenwel ten zeerste dat de beleving van uw zijde is geweest zoals u heeft geschetst. Het is geenszins zijn bedoeling geweest

om een negatieve houding uit te stralen. Overigens kunnen wij ons niet herkennen in de kwalificaties die u de (wethouder; N.o.) in uw brieven van 7-10-2002 en 10 november 2002 toedicht."

5. Omdat verzoeker zich niet met de beslissing van het college kon verenigen wendde hij zich op 1 juni 2003 tot de Nationale ombudsman.

6. Het college van burgemeester en wethouders deelde de Nationale ombudsman bij brief van 10 september 2003 onder meer mee het klachtonderdeel over het niet nakomen van de op 8 februari 2002 gedane toezeggingen eerder te zien als een ervaring van de situatie dan als een klacht.

Daar voegde het college aan toe dat mevrouw H. onder opgaaf van redenen schriftelijk was meegedeeld dat de gemeente begin april op de kwestie zou terugkomen en zij hier niet op had gereageerd en zich eerst medio april weer tot het college had gewend. Het college achtte het dan ook onjuist te suggereren dat tussen 8 februari 2002 en juni 2002 geen tussentijdse berichtgeving had plaatsgevonden.

7. Daarnaast merkte het college op dat, door het opschorten van de termijn, mevrouw H. uiteindelijk ruim vier weken de tijd had gekregen haar zienswijze in te dienen en er - naar de mening van het college - sprake was geweest van een redelijke termijn. Het college verwees in dit verband tevens naar het gesprek van 12 juli 2002 waaruit bleek dat er niet alleen sprake was geweest van schriftelijke correspondentie, maar er ook tussentijds contacten waren geweest en gesprekken hadden plaatsgevonden.

8. Naar aanleiding van de door de wethouder geplaatste opmerking over de door verzoeker gevolgde studie merkte het college op al eerder te hebben aangegeven dat een aantal zaken bij de start van de hoorzitting van 30 september 2002 van invloed was geweest op het verdere verloop. De gewraakte opmerking achtte het college in principe minder passend en gaf daarbij aan dat ook de betrokken wethouder allerm minst gelukkig was met het verloop van de zitting en zijn houding daarbij. Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande meende het college dat er voor gewaakt moest worden nadruk te leggen op één opmerking, omdat het naar de mening van het college moeilijk is om schriftelijk weer te geven binnen welke context of sfeer de gehele hoorzitting zich had afgespeeld.

9. De betrokken wethouder deelde de Nationale ombudsman bij brief van 23 september 2003 mee zich er vanaf het begin van bewust te zijn geweest dat op de onderhavige kwestie een zware emotionele lading rustte.

Ten aanzien van de hoorzitting merkte de wethouder op dat deze, met name door de houding van de adviseur van mevrouw H., een sfeer uitstraalde van achterdocht, insinuaties, vijandigheid en agressiviteit. Dat de adviseur op voorhand demonstratief bandopnameapparatuur op tafel legde, terwijl er twee ambtenaren aanwezig waren die een

verslag van de hoorzitting maakten, achtte de wethouder onjuist. Daarnaast gaf hij aan dat de circa vijftien aanwezigen niet nalieten hun ongerief kenbaar te maken, door het gemeentelijk beleid in een kwaad daglicht te stellen.

Ook gaf de wethouder aan te hebben overwogen de hoorzitting uit te stellen, dan wel een ander lid van het college hiermee te belasten en met de gedachte te hebben gespeeld tegen mevrouw H. te zeggen dat, indien het besluit op het bezwaarschrift nadelig mocht uitvallen, zij in ieder geval via een gedoogbesluit in het huis zou kunnen blijven wonen. De sfeer van de hoorzitting was er naar de mening van de wethouders echter niet naar om hier op voorhand mee voor de draad te komen, omdat de aanwezigen alleen maar naar de zitting waren gekomen om die in het honderd te laten lopen. Een en ander leidde er naar de mening van de wethouder toe dat hij zich tijdens de hoorzitting vrij strak en formeel moest opstellen, door er met nadruk op te wijzen dat de gemeente tot taak heeft om bestemmingsplannen te handhaven en dat personen die zich met een besluit van het college niet kunnen verenigen dit alsnog bij de rechter kunnen aanvechten.

Daarnaast schreef de wethouder onder meer het volgende:

"Tijdens de hoorzitting kwam aan de orde hoe lang het nog duurde voordat het college met een beschikking op het bezwaarschrift zou komen. Ik heb toen gezegd, zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is in verband met de capaciteit van de afdeling. Ik heb eraan toegevoegd, dat er daarna een beroeps- en een voorlopige voorzieningsmogelijkheid is.

Er werd daarop door (verzoeker; N.o.) gezegd, dat je niets met een verzoek om voorlopige voorziening kunt en dat het niets voorstelt omdat het daarna nog lang kan duren, voordat de rechter in beroep uitspraak doet. Op zich is dat juist. Ik wilde alleen maar proberen aan te geven, dat een verzoek om een voorziening wel degelijk zin kan hebben omdat het tegenwoordig vaak voorkomt dat de administratief kort geding rechter direct uitspraak doet in de hoofdzaak als deze duidelijk is. (Verzoeker; N.o.) was hier blijkens zijn uitlatingen kennelijk niet van op de hoogte, of wilde daar niets van weten. Vandaar dat ik vroeg, vanwege zijn stelligheid, of hij misschien jurist was. Ik bedoelde dat natuurlijk in administratiefrechtelijke zin, want dan had hij beter moeten/kunnen weten en hadden wij erover kunnen spreken. Omdat (verzoeker; N.o.) zich op zijn teentjes getrapt voelde, heeft hij mij mijn opmerking zeer kwalijk genomen zoals uit de stukken blijkt, terwijl het helemaal niet mijn bedoeling is geweest om hem op de een of andere manier in een ongunstig daglicht te stellen. Waarom zou ik daar belang bij hebben gehad."

10. Over het niet nakomen van de toezegging omtrent de datum van beslissing op het bezwaarschrift merkte het college in zijn brief van 6 september 2003 op dat de adviseur van mevrouw H. telefonisch was meegedeeld dat de behandeling een week werd uitgesteld, maar dat dit niet schriftelijk was bevestigd. Daarbij gaf het college aan dat er in de betrokken periode nagenoeg dagelijks contact was tussen de betrokken adviseur en gemeenteamttenaren en het college - mede gelet op het feit dat er sprake was van uitstel

met een week - van mening was dat de telefonische mededeling aan de adviseur van mevrouw H. voldoende was.

11. Dat de beschikking op het bezwaarschrift een week langer op zich had laten wachten dan oorspronkelijk in de bedoeling lag, werd volgens de wethouder veroorzaakt door het feit dat het eerder aangeleverde ambtelijk concept een aantal onvolkomenheden en onduidelijkheden vertoonde die zijn inziens eerst moesten worden weggenomen, alvorens het college hierover een besluit zou kunnen nemen. Daarbij merkte de wethouder op dat, indien ambtelijk te kennen is gegeven op welk moment in het college een besluit wordt genomen, dit niet aan een wethouder kan worden tegengeworpen.

Tevens gaf de wethouder aan dat hij was benaderd door de adviseur, waarbij de wethouder de hele zaak uit de doeken had gedaan en de adviseur er op had gewezen, dat de moeder van verzoeker zich geen zorgen hoefde te maken, maar dat een en ander wel juridisch juist moest worden geformuleerd en dat in dat opzicht een weekje later toch geen kwaad kon.

12. In reactie op het standpunt van het college stelde verzoeker dat niet de gemeente de adviseur had gebeld, maar de adviseur - na overleg met verzoeker - telefonisch contact had opgenomen met de gemeente.

Naar aanleiding van het standpunt van de wethouder merkte verzoeker op dat het feitelijk telefoongesprek had plaatsgevonden tussen de betrokken wethouder en de adviseur van mevrouw H.

Tevens schreef verzoeker over hetgeen de wethouder opmerkte over de gang van zaken tijdens de hoorzitting onder meer het volgende:

"De discussie ging in haar geheel niet over de administratiefrechtelijke zaken die de betrokken wethouder in zijn reactie noemt. Tijdens de hoorzitting stelde deze wethouder dat de zaak "nu onder de rechter" is. De adviseur van mijn moeder antwoordde dat dit helemaal niet zo is nu de rechter nog in het geheel niet inhoudelijk bij de zaak is betrokken. De wethouder volhardde echter in zijn standpunt en herhaalde nogmaals dat de zaak nu "onder de rechter" is. Ik reageer daarop en geef de adviseur van mijn moeder gelijk, waarop de wethouder mij tamelijk agressief vraagt "bent u soms jurist?", op mijn bevestigend antwoord vraagt de wethouder "heeft u soms rechten gestudeerd?". Wederom bevestig ik zijn vraag en hij vraagt tenslotte "bent u soms meester in de rechten?" En inderdaad bevestig ik ook die vraag. Zoals de wethouder het nu stelt lijkt het alsof we een specifiek juridische discussie voerden en dat is dus absoluut niet het geval geweest."

13. Naar aanleiding van de reactie van verzoeker werd het college van burgemeester en wethouders bij brief van 27 januari 2004 een aantal nadere vragen gesteld. De reactie hierop dateert van 12 maart 2004.

In reactie op de vraag of van de zijde van de gemeente op 8 februari 2002 de toezegging was gedaan dat binnen twee weken zou worden gereageerd deelde het college mee dat noch uit de interne aantekeningen van het gesprek, noch uit de naar aanleiding van dit gesprek gestuurde brief van mevrouw H. blijkt dat deze toezegging was gedaan. Uit de gebruikte bewoording 'zo spoedig mogelijk' bleek naar de mening van het college dat er in ieder geval geen specifieke termijn was afgesproken.

In reactie op de vraag wat de oorzaak was geweest van het niet eerder dan op 10 juni 2002 versturen van de tweede conceptaanschrijving deelde het college mee dat er tengevolge van de samenvoeging van de voormalige gemeenten Limmen, Akersloot en Castricum een andere prioriteitstelling binnen de zaken die voor handhaving in aanmerking kwamen moest plaatsvinden. Aangegeven werd dat er vanaf 1 januari 2002 ongeveer 100 zaken wachtten op behandeling en de nieuw aangetrokken medewerker pas op 1 mei 2002 was begonnen. Tevens werd opgemerkt dat de eerste conceptaanschrijving, gedaan door het college van de voormalige gemeente Limmen, een aantal formele gebreken bevatte, zodat besloten was de procedure opnieuw te starten.

Naar aanleiding van de vraag of het college een termijn van vier weken voor het indienen van zienswijzen redelijk achtte en wat het verlenen van langer uitstel in de weg stond deelde het college mee dat twee weken de gebruikelijke termijn is binnen de gemeente Castricum. Bovendien hadden er al twee gesprekken plaatsgevonden en waren er op de eerste conceptaanschrijving al zienswijzen ingediend. De verlenging van de termijn met twee weken had geleid tot een termijn van ruim vier weken, welke naar de mening van het college alleszins redelijk was.

Naar aanleiding van de vraag wie de adviseur van de moeder van verzoeker telefonisch had geïnformeerd en wanneer dit was gebeurd deelde het college mee dat de coördinator van de afdeling Vergunningen en Handhaving hierover telefonisch met de adviseur had gesproken. Dit soort mededelingen aan de telefoon waren, naar de mening van het college, overigens heel gebruikelijk, omdat de adviseur - die inmiddels is overleden - in meerdere procedures tegen de gemeente Castricum als adviseur optrad. Wanneer dit telefoongesprek had plaatsgevonden was echter niet meer te achterhalen.

14. Naar aanleiding van de nadere reactie van het college deelde verzoeker de Nationale ombudsman op 9 mei 2004 mee dat tijdens de bespreking van 8 februari 2002 wel degelijk de toezegging was gedaan om binnen veertien dagen te reageren en dat de toezichthoudend ambtenaar binnen een week langs zou komen. Ook merkte verzoeker op dat de gemeente volledig voorbijging aan het belang van haar inwoners om een snelle en duidelijke oplossing te geven voor de op 17 december 2001, door de voormalige gemeente Limmen, verstuurde conceptaanschrijving.

Naar aanleiding van de opmerking over de aan de eerste conceptaanschrijving klevende gebreken merkte verzoeker op dat, omdat er een nieuwe procedure was gestart, eerdere

gesprekken en ingediende zienswijzen volstrekt irrelevant waren en het feit dat de zienswijzen tegen de tweede conceptaanschrijving op tijd waren ingediend naar de mening van verzoeker niet betekende dat hiermee voldoende tijd was geboden.

Ten slotte gaf verzoeker aan dat het gesprek met de coördinator van de afdeling Vergunningen en Handhaving dateerde van 7 november 2002 en dat dit gesprek werd gevoerd door de adviseur van zijn moeder, terwijl verzoeker via de speaker meeluisterde. Na dit gesprek belde de adviseur met de betrokken wethouder die op dat moment vertelde dat de brief van 28 oktober 2002 niet rechtsgeldig was, omdat deze niet door hem was ondertekend. Ook zou de wethouder op dat moment hebben gezegd dat een weekje meer of minder wachten niet ernstig zou zijn.

Beoordeling

15. Het vertrouwensbeginsel is het beginsel dat bestuursorganen gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens een overheid behoren te honoreren en impliceert dat een bestuursorgaan gedane toezeggingen gestand moet doen.

Bij de vraag wie gerechtvaardigde verwachtingen kan wekken is het uitgangspunt dat de burger redelijkerwijs heeft moeten kunnen denken dat het bestuursorgaan of de ambtenaar ter zake bevoegd was. Daarnaast geldt dat niet iedere handeling of mededeling van een bestuursorgaan of ambtenaar leidt tot een gerechtvaardigde verwachting. De omstandigheden spelen daarbij een belangrijke rol, zodat de mate van gerechtvaardigdheid van een verwachting kan verschillen.

16. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat tijdens het gesprek op 8 februari 2002 de toezegging was gedaan dat binnen twee weken zou worden gereageerd. Het, door de gemeente Castricum opgestelde, verslag van deze bijeenkomst bevat echter geen aanknopingspunt voor de onderbouwing van dit standpunt.

17. Door de moeder van verzoeker was, naar aanleiding van het gesprek, op 9 februari 2002 weliswaar schriftelijk aangegeven dat was afgesproken aan de zaak de hoogst mogelijke voorrang te geven en dat een ambtenaar de situatie in ogenschouw zou nemen, maar door het college was - in reactie hierop - reeds op 12 februari 2002 meegedeeld dat in verband met prioriteitsstelling begin april op de onderhavige kwestie zou worden teruggekomen.

18. De Nationale ombudsman concludeert dat noch uit hetgeen tijdens het gesprek van 8 februari 2002 aan de orde was gesteld, noch uit de nadien gevoerde correspondentie, de gerechtvaardigde verwachting kon worden ontleend dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Castricum op zeer korte termijn een standpunt zou innemen over de door het college van burgemeester en wethouders van de voormalige gemeente Limmen verstuurde conceptaanschrijving.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

19. In reactie op het standpunt van verzoeker dat uit de brief van 28 oktober 2002 de gerechtvaardigde verwachting kon worden ontleend dat het college in zijn vergadering van 5 november 2002 een besluit zou nemen op het ingediende bezwaarschrift, stelde de betrokken wethouder dat een door een ambtenaar gedane toezegging inzake de collegebehandeling van een voorstel niet aan een wethouder kan worden tegengeworpen.

20. In dit standpunt kan de wethouder niet worden gevolgd.

De brief van 28 oktober 2002 was, namens het college van burgemeester en wethouders, getekend door de coördinator team Vergunning & Handhaving, zodat verzoeker redelijkerwijs kon denken dat de ambtenaar ter zake bevoegd was en daaruit de gerechtvaardigde verwachting kon ontleen dat de gedane toezegging gestand zou worden gedaan.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

21. Het beginsel van fair play eist dat bestuursorganen burgers de mogelijkheid geven om hun procedurele kansen te benutten en impliceert dat de burger de gelegenheid moet worden geboden om zijn standpunt naar voren te brengen.

22. Door de moeder van verzoeker was, in verband met de vakantieperiode, vijf weken uitstel gevraagd voor het indienen van een zienswijze. Door het college werd de oorspronkelijke termijn van twee weken eenmaal met twee weken verlengd. Verzoekers moeder heeft hiermee in totaal vier weken de tijd gehad, welke termijn naar de mening van het college alleszins redelijk was. Daarbij gaf het college aan dat twee weken de gebruikelijke termijn is binnen de gemeente Castricum.

23. De bestuursdwangbevoegdheid is de bevoegdheid om op te treden tegen hetgeen in strijd met bij of krachtens enig wettelijk voorschrift gestelde verplichtingen is of wordt gedaan, gehouden of nagelaten, aldus artikel 5:21 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 1; Awb). Uit artikel 4:8 van de Awb vloeit voort dat belanghebbenden van tevoren in de gelegenheid moeten worden gesteld hun zienswijze te geven.

24. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft op 1 september 2004, (zie Achtergrond; onder 2.) naar aanleiding van de stelling dat voorafgaand aan het primaire besluit een termijn van vier weken had moeten worden gesteld om een zienswijze kenbaar te maken, aangezien een termijn van twee weken te kort en in strijd met artikel 4:8 van de Awb zou zijn, geoordeeld dat, nu vaststond dat appellante in de gelegenheid was gesteld voorafgaand aan het besluit haar zienswijze naar voren te brengen, hetgeen appellante had aangevoerd geen grond vormde voor het oordeel dat de hiertoe gegunde termijn van twee weken onredelijk kort was.

25. Aan de moeder van verzoeker is in totaal vier weken gegund om haar zienswijze in te dienen. Daar waar de gemeente Castricum in normale omstandigheden een termijn van twee weken hanteert voor het indienen van zienswijzen kan het college in zijn standpunt worden gevolgd dat een termijn van in totaal vier weken, nadat de oorspronkelijke termijn met twee weken was verlengd, voldoende was. Dat uitstel is gevraagd in verband met de vakantieperiode, is onvoldoende grond om te stellen dat het college van burgemeester en wethouders niet heeft gehandeld in overeenstemming van het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

26. Het vereiste van correcte bejegening verwijst naar omgangsvormen en hulpvaardigheid van de overheid. Het vereiste van fatsoen en beleefdheid, onderdeel van het vereiste van correcte bejegening, houdt in dat de overheid handelingen achterwege moet laten die in strijd zijn met datgene wat in het algemeen als onfatsoenlijk wordt ervaren en impliceert dat een bestuursorgaan ongepaste opmerkingen achterwege dient te laten.

27. Zoals reeds door het college erkend was de door de wethouder gemaakte opmerking over de studie van verzoeker minder passend en niet in overeenstemming met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

28. Het vereiste van correcte bejegening impliceert tevens dat een bestuursorgaan een burger niet alleen in zijn hoedanigheid van drager van rechten en plichten, maar ook als persoon ziet, zodat de feitelijke afhankelijkheid van de burger niet nog eens onnodig wordt versterkt door een disproportioneel gevoel van onmacht.

29. Door zowel verzoeker als diens moeder was reeds meerdere malen aangegeven dat de aanschrijving inzake de woonsituatie van de moeder van verzoeker voor grote, emotionele onrust had gezorgd en verzoekers moeder uitzag naar definitieve besluitvorming. Door op het moment dat de besluitvorming onverwacht met een week was uitgesteld op te merken dat een week uitstel toch geen kwaad kon, heeft de wethouder niet gehandeld overeenkomstig het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is in zoverre eveneens niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Op 7 oktober 2002, aangevuld op 10 november 2002, diende verzoeker een klacht in bij de gemeente Castricum.

2. In zijn brief van 7 oktober 2002 schreef verzoeker dat de opstelling van de gemeente Castricum in het algemeen en die van de betrokken wethouder in het bijzonder beneden alle peil was, waarbij verzoeker zich baseerde op de volgende vijf argumenten (zie ook hiervoor onder I.1.):

het niet (tijdig) nakomen van toezeggingen;

het ontbreken van een onafhankelijk orgaan binnen de gemeente Castricum;

de door de wethouder gestelde vraag inzake de studie van verzoeker;

de spanning welke de aanschrijving bij zijn moeder had veroorzaakt en

de opstelling van de wethouder.

3. In zijn brief van 10 november 2002 schreef verzoeker dat de gedane toezegging over de beslissing op het bezwaarschrift niet was nagekomen en de wethouder had meegedeeld dat een weekje wachten toch geen ramp was.

4. Bij brief van 3 april 2003 (verzonden op 7 april 2003) stelde het college van burgemeester en wethouders verzoeker op de hoogte van de beslissing op de klacht. Het college merkte daarbij op dat door verzoeker in zijn brief van 7 oktober 2002 beklag gedaan werd over:

de wijze waarop de wethouder, voorafgaande aan de hoorzitting, had gereageerd op het aanwezige publiek;

het feit dat de wethouder geen toestemming had verleend om de hoorzitting op de band op te nemen;

diens opmerkingen en gedrag tijdens de hoorzitting en;

het door de wethouder informeren naar een academische graad van verzoeker en omtrent het gebruiken van kauwgum.

5. In zijn beslissing overwoog het college, naar aanleiding van hetgeen tijdens het afzonderlijk horen van verzoeker en de betrokken wethouder naar voren was gekomen en na ingesteld eigen onderzoek, het volgende:

"...Voordat de feitelijke hoorzitting van 30 september j.l. begon voelde de (wethouder; N.o.) zich "overvallen" door het grote aantal mensen dat onaangekondigd meegekomen was om steun te betuigen aan (de moeder van verzoeker; N.o.).

Het is niet gebruikelijk dat bezwaarden geluidsapparatuur meenemen en deze, al voorafgaande aan de zitting, op tafel zetten. Deze actie getuigt van een vooringenomen

standpunt ten aanzien van de verslaglegging door de gemeente.

Ons is gebleken dat beide zaken invloed hebben gehad op het verdere verloop van de zitting en ook op de houding van de (wethouder; N.o.) tijdens de zitting.

De laatste heeft aangegeven zelf allerm minst gelukkig te zijn geweest met dit verloop. Naar zijn mening is het een het gevolg geweest van het ander. Hij betreurt het evenwel ten zeerste dat de beleving van uw zijde is geweest zoals u heeft geschetst. Het is geenszins zijn bedoeling geweest om een negatieve houding uit te stralen.

Overigens kunnen wij ons niet herkennen in de kwalificaties die u de (wethouder; N.o.) in uw brieven van 7-10-2002 en 10 november 2002 toedicht.

Tenslotte vermelden wij nog het volgende.

In uw brief van 7 oktober 2002 merkt u onder het kopje "formele klacht" op dat de gemeente intern geen onafhankelijk orgaan kent waar de burger terecht kan.

Zoals u in de lokale media heeft kunnen lezen is per 1 januari 2003 een onafhankelijke commissie ingesteld die ons zal adviseren over, door burgers ingediende bezwaarschriften.

Wij hopen door de in deze brief gegeven toelichting uw klacht naar behoren te hebben afgedaan...."

6. Op 30 april 2003 schreef verzoeker aan de gemeente volstrekt ontevreden te zijn over de wijze van afdoening van zijn klacht. Verzoeker merkte onder andere op dat in de adressering niet zijn goede initialen stonden vermeld, in de beslissing niet was ingegaan op de in zijn brief van 7 oktober 2002 onder de kop 'Formele klacht' vermelde vijf klachtonderdelen en uit de beslissing kon worden opgemaakt dat de wethouder kennelijk niet in staat was zijn taak op een juiste wijze in te vullen.

7. Op 8 mei 2003 deelde het college verzoeker, onder verwijzing naar de mogelijkheid om zich te wenden tot de Nationale ombudsman, mee geen reden te zien om nader in te gaan op zijn brief van 30 april 2003.

8. Het college van burgemeester en wethouders deelde de Nationale ombudsman bij brief van 10 september 2003 onder andere mee dat naar zijn mening in de brief van 7 april 2003 wel was ingegaan op de door verzoeker ingediende klachten en dat daarbij tevens was aangegeven wat naar de mening van het college aanleiding was geweest voor de opstelling van de wethouder. Ook merkte het college op te hebben gemeend niet inhoudelijk in te moeten gaan op de klachten die niet met feitelijke gedragingen waren onderbouwd, waarbij werd gewezen op de in het slot van de brief van verzoeker van 7 oktober 2002 door hem op voorhand aangeboden excuses voor die onderdelen van de

brief waarin emoties wellicht te veel zouden doorklinken.

9. Het onjuist vermelden van de voorletters van verzoeker werd door het college betreurd, maar als een eenmalige vergissing aangemerkt aangezien dit in latere correspondentie niet meer was voorgekomen.

10. Naar aanleiding van de opmerking van verzoeker dat het feit dat de wethouder zich tijdens de hoorzitting overvallen voelde door het grote aantal aanwezigen een onvoldoende rechtvaardiging vormde voor het handelen van de wethouder, merkte het college op dat dit wel degelijk een rol had gespeeld bij het verdere verloop en de sfeer van de hoorzitting en de tijdens deze hoorzitting gedane uitspraken. Door het college werd daarbij opgemerkt dat dit bijvoorbeeld in samenhang moest worden gezien met het feit dat geluidsapparatuur was meegenomen, welke actie naar de mening van het college getuigde van een vooringenomen standpunt ten aanzien van de verslaglegging door de gemeente.

11. Het college erkende dat niet meer was ingegaan op hetgeen verzoeker in zijn brief van 10 november 2002 had aangevoerd, enerzijds omdat aan het in de brief gedane verzoek om uiterlijk 12 november 2002 te beslissen op het ingediende bezwaarschrift was voldaan, anderzijds omdat de adviseur van verzoekers moeder telefonisch op de hoogte was gesteld van het uitstel. De adviseur was, aldus het college, voor de gemeente het eerste aanspreekpunt en niet verzoeker.

Beoordeling

12. Het motiveringsbeginsel vereist dat overheidshandelen feitelijk en logisch moeten worden gedragen door een voor belanghebbenden kenbare motivering. Het motiveringsbeginsel impliceert dat de motivering van een beslissing die beslissing moet kunnen dragen. Dat betekent dat alle relevante feiten, omstandigheden en argumenten in de overwegingen betrokken moeten worden, met inbegrip van de visie van betrokkene.

13. Verzoeker acht het niet juist dat het college in zijn beslissing op het klaagschrift niet is ingegaan op de - in het klaagschrift - onder de kop "formele klacht" geformuleerde klachtonderdelen. Hierin schreef verzoeker dat de opstelling van de gemeente Castricum in het algemeen en die van de betrokken wethouder in het bijzonder beneden alle peil was, waarbij hij zich baseerde op vijf argumenten.

14. In zijn beslissing op het klaagschrift merkte het college op dat door verzoeker beklag werd gedaan over gedragingen van de wethouder, voorafgaande aan en gedurende de hoorzitting, waarmee feitelijk werd ingegaan op één van de door verzoeker aangedragen argumenten. Voorts ging de gemeente in op het argument van verzoeker van het ontbreken van een onafhankelijk orgaan binnen de gemeente.

15. In zijn reactie deelde het college de Nationale ombudsman mee dat zij gemeend had niet inhoudelijk in te moeten gaan op de klachten die niet met feitelijke gedragingen waren onderbouwd.

16. Artikel 9:4, tweede lid, onder c, van de Awb (zie Achtergrond, onder 1.) bepaalt dat een klaagschrift onder andere dient te omvatten een omschrijving van de gedraging waartegen de klacht is gericht. Uit artikel 9:4 van de Awb volgt dat een recht op behandeling bestaat indien de klacht voldoet aan de in het tweede lid genoemde eisen van duidelijkheid. Een omschrijving van de gedraging waarop de klacht betrekking heeft zal in het algemeen voldoende zijn.

Indien het klaagschrift niet voldoet aan de vereisten van duidelijkheid heeft dit tot gevolg dat geen verplichting voor het bestuursorgaan bestaat om de procedure van hoofdstuk 9 Awb te volgen. Dat neemt niet weg dat het bestuursorgaan moet zorgen voor een behoorlijke klachtbehandeling. Dat kan ertoe leiden dat de klager in de gelegenheid wordt gesteld zijn klaagschrift aan te vullen.

17. In zijn beslissing op de klacht is door het college ingegaan op twee van de door verzoeker aangevoerde argumenten. Door het college is echter niet ingegaan op het door verzoeker aangevoerde argument inzake het niet (tijdig) reageren. In zijn standpunt dat de resterende twee door verzoeker aangevoerde argumenten onvoldoende concreet waren kan het college worden gevolgd. Dit laat echter onverlet dat het in de rede had gelegen om verzoeker in de gelegenheid te stellen zijn klaagschrift aan te vullen, dan wel in de beslissing op de klacht expliciet aan te geven waarom beide argumenten niet verder bij de klachtbehandeling waren betrokken.

Door in de beslissing op de klacht slechts in te gaan op twee van de door verzoeker aangevoerde argumenten is niet gehandeld in overeenstemming met het motiveringsbeginsel.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk

18. Verzoeker stelt zich daarnaast op het standpunt dat de door het college aangegeven redenen voor de handelwijze van de wethouder tijdens de hoorzitting daarvoor een onvoldoende rechtvaardiging zijn. In zijn beslissing op de klacht had het college van burgemeester en wethouders overwogen dat de wethouder zich "overvallen" voelde door het grote aantal mensen dat onaangekondigd meegekomen was om steun te betuigen. Ook het, voorafgaande aan de hoorzitting, op de tafel zetten van geluidsapparatuur achtte het college een aspect dat van invloed was geweest op het verloop van de hoorzitting en ook op de houding van de wethouder. Daarbij gold dat door de wethouder inmiddels was aangegeven dat deze zelf allerm minst gelukkig was met het verloop van de hoorzitting en naar diens mening het een het gevolg was geweest van het ander.

19. In zijn reactie deelde de wethouder de Nationale ombudsman mee dat de hoorzitting, met name door de houding van de adviseur van mevrouw H., een sfeer uitstraalde van achterdocht, insinuaties, vijandigheid en agressiviteit. Het college deelde de Nationale ombudsman mee dat het feit dat de wethouder zich tijdens de hoorzitting overvallen voelde, alsmede het feit dat geluidsapparatuur meegenomen was wel degelijk een rol had gespeeld bij het verdere verloop en de sfeer van de hoorzitting en de tijdens deze hoorzitting gedane uitspraken.

20. Alhoewel de Nationale ombudsman geen oordeel kan geven omtrent hetgeen zich feitelijk heeft voorgedaan tijdens de hoorzitting, dient in ieder geval te worden vastgesteld dat er een verschil van inzicht bestaat tussen verzoeker en de wethouder over de wijze waarop laatstgenoemde, naar de mening van verzoeker, had moeten reageren op het feit dat meerdere belangstellenden waren meegekomen om de moeder van verzoeker steun te betuigen. Dit laat echter onverlet dat het college, in zijn beslissing op de klacht, relevante feiten, omstandigheden en argumenten in zijn overwegingen moet betrekken en derhalve heeft kunnen besluiten de beleving van de wethouder bij zijn motivering te betrekken. Hiermee is door het college gehandeld in overeenstemming met het motiveringsbeginsel.

21. Het motiveringsbeginsel impliceert dat de beslissing van een bestuursorgaan op een klacht voor verzoeker kenbaar moet zijn. Door zowel het college als de betrokken wethouder wordt de geplaatste opmerking als minder passend geacht en betreurd. Door het college wordt echter niet aangegeven of de klacht van verzoeker, mede gelet op de rechtvaardigingsgronden die voor het plaatsen van deze opmerking worden aangevoerd, als gegrond of als ongegrond wordt aangemerkt.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

22. Het motiveringsbeginsel impliceert tevens dat een bestuursorgaan in de afdoeningsbrief naar aanleiding van een klacht op alle klachtonderdelen dient in te gaan, tenzij er bijzondere redenen kunnen worden aangegeven om dat niet te doen.

23. In zijn brief van 10 november 2002 had verzoeker een aanvulling gegeven op zijn klaagschrift van 7 oktober 2002. Het feit dat op 12 november 2002 alsnog was beslist op het bezwaarschrift is onvoldoende reden om geen beslissing te nemen op de door verzoeker geuite klachten over het niet nakomen van de toezegging inzake de beslissing en over de door de wethouder gedane uitlatingen. Daarbij geldt dat is nagelaten om in de beslissing op de klacht aan te geven dat het feit dat op 12 november 2002 was beslist naar de mening van het college als bijzondere reden kon worden aangegeven om over deze klachtonderdelen geen beslissing te nemen.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

24. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur moeten werken, slordigheden vermijden en fouten zo snel mogelijk moeten herstellen. Het vereiste impliceert dat bestuursorganen burgers op een juiste wijze moeten aanschrijven.

25. Door verzoeker niet met de juiste voorletters aan te schrijven is door het college niet gehandeld in overeenstemming met dit vereiste.

De onderzochte gedraging is in zoverre eveneens niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de gemeente Castricum, de betrokken wethouder en het college van burgemeester en wethouders is

gegrond ten aanzien van:

het niet nakomen van de toezegging inzake de afhandeling van het bezwaarschrift, wegens het vertrouwensbeginsel;

de door de wethouder tijdens de hoorzitting gestelde vraag over verzoekers opleiding, wegens het beginsel van correcte bejegening;

de mededeling van de wethouder inzake het uitstel van de afhandeling van het bezwaarschrift, wegens het beginsel van correcte bejegening;

het niet ingaan op alle klachtonderdelen uit de brief van 7 oktober 2002, wegens het motiveringsbeginsel;

de wijze van aanschrijving, wegens het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;

het niet geven van een oordeel "gegrond" of niet gegrond" in de beslissing op de klacht, wegens het motiveringsbeginsel;

het niet beslissen op de in de brief van 10 november 2002 opgenomen klachtonderdelen, wegens het motiveringsbeginsel;

niet gegrond ten aanzien van:

het niet nakomen van de toezegging dat binnen twee weken na 8 februari 2002 een standpunt zou worden ingenomen omtrent de aanschrijving;

het niet verlenen van vijf weken uitstel voor het indienen van zienswijzen;

het betrekken van de omstandigheden tijdens de hoorzitting bij de overwegingen omtrent de klacht.

Onderzoek

Op 3 juni 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 1 juni 2003, van de heer C. te Castricum, met een klacht over een gedraging van de gemeente Castricum, een gedraging van de wethouder Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting/Structuur- en Bestemmingsplannen van de gemeente Castricum en een gedraging van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Castricum.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Castricum, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het college van burgemeester en wethouders verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken wethouder de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

Tijdens het onderzoek kregen het college en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd het college een aantal specifieke vragen gesteld.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 1 juni 2003, met bijlagen, waaronder de op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en het college van burgemeester en wethouders.
2. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 19 augustus 2003.
3. Standpunt van het college van burgemeester en wethouders van 10 september 2003, met bijlagen, waaronder gespreksverslagen van 8 februari 2002 en 12 juli 2002.
4. Standpunt van de betrokken wethouder van 23 september 2003.
5. Reactie van verzoeker van 2 november 2003.
6. Aanvullend standpunt van het college van burgemeester en wethouders van 12 maart 2004.
7. Nadere reactie van verzoeker van 9 mei 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 4:8, eerste lid

"Voordat een bestuursorgaan een beschikking geeft waartegen een belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, stelt het die belanghebbende in de gelegenheid zijn zienswijze naar voren te brengen indien:

- a. de beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die de belanghebbende betreffen, en
- b. die gegevens niet door de belanghebbende zelf ter zake zijn verstrekt."

Artikel 5:21

"Onder bestuursdwang wordt verstaan: het door feitelijk handelen door of vanwege een bestuursorgaan optreden tegen hetgeen in strijd met bij of krachtens enig wettelijk voorschrift gestelde verplichtingen is of wordt gedaan, gehouden of nagelaten."

Artikel 9:4, eerste en tweede lid

"1. Indien een schriftelijke klacht betrekking heeft op een gedraging jegens de klager en voldoet aan de vereisten van het tweede lid, zijn de artikelen 9:5 tot en met 9:12 van toepassing.

2. Het klaagschrift wordt ondertekend en bevat ten minste:

- a. de naam en het adres van de indiener;
- b. de dagtekening;
- c. een omschrijving van de gedraging waartegen de klacht is gericht."

Artikel 9:12, eerste lid

"Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt."

2. Afdeling bestuursrechtspraak, uitspraak van 1 september 2004, nr. 200308766/1

"...2.2. Appellante voert aan dat voorafgaand aan het primaire besluit een termijn van vier weken had moeten worden gesteld om een zienswijze kenbaar te maken. Een termijn van twee weken is tekort en in strijd met artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht, aldus appellante.

(...)

2.2.2. Vaststaat dat appellante in de gelegenheid is gesteld voorafgaand aan het besluit van 24 juni 2003 haar zienswijze naar voren te brengen. De Afdeling ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de hiertoe gegunde termijn van twee weken onredelijk kort is..."